

Д Е К Л А Р А Ц И Я

за

правния статус на Западните български покрайнини в Сърбия

Системата от Версайски договори върху които бе изградена структурата на следвоенна Европа доведе до несигурност, нестабилност и напрежение между победителите и победените в Първата Световна война. Неестественото преначертаване на границите доведе до откъсване на територии и народи от едни и придаването им към съседни държави. Създадоха се осакатени държави обременени с тежки репарации и онеправдани малцинства. Това доведе до Втората Световна война. Борбата за континентално надмощие между англо и френскоговорящите от една и немскоговорящите държави от друга страна, обрече Европа на разрушителни войни и огромни човешки жертви.

Европейският Съюз е създаден върху поуците от грешките на тази политика. Настъпилият дългогодишен мир в Европа е резултат от големите културни промени, новите демократични държавни устройства и новите отношенията между европейските народи и държави. Несправедливите решения от системата на Версайските мирни договори постепенно се промениха и политическата карта на Европа почти придоби своя естествен облик.

За съжаление, все още има останки от несправедливата Версайска система и една от тях са **ЗАПАДНИТЕ БЪЛГАРСКИ ПОКРАЙНИНИ**. На Балканите Версайската система се разпадна след десетгодишна кръвопролитна война между „бившата победителка” Сърбия и насила вкараните в изкуствената Югославия останали славянски и неславянски народи. Останаха нерешени проблемите с положението на унгарците във Войводина, на българите в Западните покрайнини, на албанците в Прешево и Буяновац и на мюсюлманите в Санджак.

Внимателният анализ на историческите събития по време и в края на Първата световна война и документите от подписаните Версайски договори, открива безспорни юридически нередности и фалшификации, които не само поставят под съмнение законността на съществуващото политическо положение на определени малцинства и региони на Балканите, но и ги превръщат в потенциален източник на напрежение и конфликти.

В този контекст, представяме на Вашето внимание анализ на начина по-който са откъснати от България Западните покрайнини и предлагаме възможни решения на този „остатък” от несправедливата Версайска система от договори, който и до сега обременява отношенията между Р Сърбия и Р България и подлага българите в Сърбия на грубо нарушаване на човешките права, икономическа изостаналост и асимилация.

Западните български покрайнини с Ньойския договор са предадени на Сръбско Хърватско Словенската Държава /СрХСД/ - това се вижда от страниците на Версайските договори:

1.Ньойски договор – 27.11.1919г. (виж фиг. 1,а) е представена снимка на оригиналния текст /български и френски език/ на Ньойския договор от Държавния архив. На фиг. 1,б е показана мащабирана снимка от същият договор. На фиг. 1,в е показан Ньойският договор на английски и френски език, тези, на които се тълкува договорът. **Този повратен за историята на България договор е подписан със СрХСД,** която не е монархия /Кралство/.

Съгласно член 27, към Ньойския договор е прикрепена карта с новите граници на България от която се вижда, че на запад България граничи със **СрХСД** /виж фиг.2/.

Следователно, според страните – победителки и страните победени в Първата световна война, Сръбско Хърватско Словенската Държава /СрХСД/ е получила Западните български покрайнини.

2.Версайски мирен договор е подписан с Германия на 28 юни 1919 г. в огледалната зала на Версайския дворец. Една от подписващите държави е СрХСД /виж фиг. 3/.

3.Сен Жерменския договор от 10 септември 1919г. е сключен между Австрия и победителите в Първата световна война. По силата на този договор Сръбско Хърватско Словенската Държава придобива част от територията си – / виж фиг. 4/.

4.Договорът от Трианон е подписан с Унгария на 4 юни 1920 г. и с него се слага край на войната. Подписват го 16-те държави победители, една от които е Сръбско Хърватско Словенската Държава и Унгария – /виж фиг. 5/.

Следователно, държавите – победителки сключват договори със Сръбско Хърватско Словенската държава, а не със Сръбско Хърватско Словенското Кралство!

Победителите признават Сръбско Хърватско Словенската държава и точно тя участва в подписването на всички Версайски договори. Ако в периода 1918 до 1921 г не е съществувала Сръбско Хърватско Словенската Държава /както твърдят сръбските историци/, поставя се въпроса с кого Царство България е сключило Ньойския договор?

Създаването на Държавата на сърби, хървати и словенци преминава през следните етапи.

Декларацията от Корфу от 20 юли 1917г. – /виж фиг. 6/. В началото на ноември 1915г. българската армия започва своята прочута Косовска операция. Поразена, сръбската армия с около 110 000 войници и офицери се изтегля през Албания до пристанището Дурас – откъдето с параходи на Антантата е извозена на остров Корфу.

В този тежък момент, сръбските политици търсят сближаване с южните славяни в Австро-Унгария. Преди това, на 30 април 1915г. в Парижкия хотел „Мадисон” вече е създаден Югославски комитет – организация бореца се за независимост на южнославянските територии в Австро-Унгария. Първоначалната цел на Югославският комитет е създаване на държава от южно славянските провинции на Австро-Унгария - Словения, Хърватска, Босна и Херцеговина и Войводина. Щабквартирата на организацията е в Лондон. Лидер на Югославския комитет е хърватинът Анте Трумбич а членове са Иван Мештрович, Франьо Супило, Хинко Хинкович, Франко Поточняк, Никола Стоянович, Душан Василевич. Всичките са хървати, само Стоянович и Василевич са от Босна и Херцеговина. Ударната сила на Югославският комитет е създадената по това време във Виена нелегална младежка организация "Обединена югославянска младеж". Организацията води война за освобождение на всички южни славяни от „гнета на Австро-Унгария”. През 1917г. Югославският комитет събира и югославски легионери, които се бият на страната на Антантата под върховното командване на сръбската армия.

Декларацията от Корфу е подписана с редица компромиси от хърватинът Анте Трумбич, председател на Югославския комитет, (без да ангажира никакви държавни институции) и от Никола П. Пашич, но важното е че **не е подписана от нито един словенец!**

С тази Декларация тържествено са обявени следните намерения:

1.Държавата на Сърбите, Хърватите и Словенците ще носи името Югославия;

2.Югославия ще бъде парламентарна монархия начело с династията на Караджорджевичите;

3.„Монархът” ще се нарича Крал на Сърби, Хървати и Словенци.

Това е една от трудностите, които правят монархическата идея утопична, защото една част от южните славяни са католици, другата част са православни, а третата – мюсюлмани. Използват различни езици и писма. Но сърбите използват ситуацията, за да създадат Велика Сърбия. До подписването на Ньойския договор Сръбската църква няма Патриаршеско достойнство, а Папата не е короновал никого от династията на Караджорджевичите за Крал на сърби, хървати и словенци. Въпреки това във Видовденската Конституция пише, че Караджорджевич е Крал по Божия милост и народна воля?!

Декларацията от Корфу още предвижда, че **Конституцията на ДСХС ще се приеме с квалифицирано мнозинство – 2/3**. Нито една известна досега сръбска конституция не е приета с квалифицирано мнозинство, така че договорката от Корфу не е спазена.

Създаване на Държавата на Словенци Хървати и Сърби /

ДСлХС./ На 29 октомври на 1918г. в Загреб е образуван Национален съвет /Народно Вече/ на словенци, хървати и сърби, за да се създаде независима държава в южнославянските области на губещата войната Австро-Унгария, наречена - Държава на словенци, хървати и сърби. Тази нова държава юридически все още няма територия, защото Австро – Унгария още не е сключила мирни договори и територията ѝ по това време е все още непокътната. Съществуват обаче органите на управление на Държавата СлХС, оглавявани от словенския политик [Антон Корошец](#). Негови заместници са [Светозар Прибичевич](#) и д-р [Анте Павелич](#). Страната фактически се състои от части на бившата [Австро-Унгария](#), чието мнозинство са предимно [словенци](#), [хървати](#) и [сърби](#).

По-долу се вижда, че държавата на южните славяни – Югославия е другото име на Държавата на СХС – / виж фиг. 7/.

Следваща стъпка е Декларацията от Женева от 9 ноември 1918г.

Женевската Декларация е възлова за създаването на Сръбско Хърватско Словенската Държава /СрХСД/. С нея е подписано споразумение между представители на **сръбското кралско правителство** и създаденият вече **Национален съвет в Загреб**. Съгласно споразумението /станало известно като Женевска декларация/ Е ОБРАЗУВАНА НОВА ДЪРЖАВА - СРЪБСКО ХЪРВАТСКО СЛОВЕНСКА ДЪРЖАВА. На Черна гора е дадена възможността да се присъедини към новосъздадената държава. Предвидено е Общото събрание да се избира с равно, пряко и тайно гласуване - / виж фиг.8/

Сръбско Хърватско Словенската Държава / СрХСД/ е държавата, с която Царство България подписва Ньойския договор! Тази държава е призната от всички страни - победителки в Първата Световна война.

Кралство Сърбия по-късно абдикира от подписа си под Женевската декларация!

Всички победени държави СА ЗАДЪЛЖЕНИ ПО ДОГОВОРИТЕ ДА Я ПРИЗНАЯТ - /виж фиг. 9/. Конкретно, Царство България е ЗАДЪЛЖЕНО с член 36 и член 37 от Ньойския договор да признае Сръбско Хърватско Словенската Държава и да предаде Западните покрайнини на нея:

Член 36 от Ньойският договор гласи: „България, в съответствие с вече предприетите мерки от страна на съюзническите и сдружените сили, **признава пълната независимост на Сръбско Хърватско Словенската Държава.**” Член 37:”България се отказва в полза на Сръбското Хърватско Словенската Държава от всички права и правото на собственост върху териториите на българската монархия, намиращи се извън границите на България, предвидени в член 27, част II (граница на България), и признати от настоящия договор или от всички договори, сключени за целите на приключване на настоящето споразумение, **тъй като съставляват част от Сръбско Хърватско Словенска Държава**”.

Следователно, Западните български покрайнини са дадени на Сръбско Хърватско Словенската Държава.

В Женевската декларация четем още:

„На днешния ден и с този акт новата държава се появява... ” „...и се представя като една неделима държавна цялост и член на обществото на свободните народи. Няма ги вече границите които ни разделяха.”

СрХСД е член на обществото на народите / т.е. на бъдещото ООН/.

„Във всички външни манифестации на правото, силата и волята тази държавна общност ще бъде представлявана от общо министерство на сърбите, хърватите и словенците, чрез редовни органи създадени за това в духът на този акт.”

Следователно, не е точно твърдението на сръбските историци, че не е била посочена формата на управление на СХСД. В Женевската декларация пише: „Правителството на Кралството Сърбия и Народното Вече в Загреб ще продължат да вършат делата всеки в своя вътрешен правен и териториален обхват по редовен път какъвто е установен по места, докато **Голямата Скупщина на обединените сърби, хървати и словенци (Конституанта) избрана с общо, еднакво, непосредствено и тайно гласуване на всички граждани, докато с Конституция не разпише дефинитивното устройство на държавата.** Тази Конституция ще бъде основа на целия държавен живот, извор и опора на властта и правото, и по него в демократичен дух, ще се урежда целия държавен живот.”

Женевската Декларация ПЪРВОНАЧАЛНО Е ПОДПИСАНА ОТ ВСИЧКИ ЕТНОСИ ЖЕЛАЕЩИ ДА ОБРАЗУВАТ СЪРБСКО ХЪРВАТСКО И СЛОВЕНСКАТА ДЪРЖАВА, / виж фиг. 8/.

Подписалите декларацията са:

Председател на Министерския съвет и Министър на външните работи /на Кралство Сърбия/ - **Ник. П. Пашич**;

Председател на Народното Вече в Загреб - **Др. Антон Корошец**;

Председател на Югославския съвет в Лондон - **Др. Анте Трумбич**;

Представители на договорните скупщински групи;

Членове на Югославския съвет в Лондон;

След оформянето на Женевската декларация, сръбският крал изобщо не е съгласен Голямата скупщина (Конституанта) да определи новото устройство на Държавата, т.е. тя да стане Република. Никола П. Пашич си навлича гнева на Краля и е свален от поста Министър Председател. Всички последващи договори от Версайската система Никола П. Пашич ги подписва в качеството на **„Бивш Министър Председател” на кралство Сърбия**, / виж фиг. 10/. Женевската декларация не е призната от сръбския крал Петър и регентът Александър поради опасението от едно бъдещо републиканско управление и доминиране на хървати и словенци в него. Кралят се позовава на член 43 от Конституцията от 1903г. на Кралство Сърбия, според който никакъв закон не важи, докато не е одобрен от Краля и отхвърля Женевската декларация – /виж фиг. 11/. Кралство Сърбия „излиза” от ангажиментите си по Женевската Декларация.

Има ли обединение или паралелни държави от 1918 -1921?

Според сръбските историци, народите на южните славяни се съединяват в една държава – Кралство на Сърби, Хървати и Словенци на 1 декември 1918г., след като представителите на Националния съвет на новосъздадената, но непризната държава в Загреб на 29 октомври 1918г. решават да се обединят с Кралство Сърбия в Кралство на сърби, хървати и словенци. Всъщност, на 1 декември 1918г. само се променя името от Кралство Сърбия в Сръбско Хърватско Словенско Кралство. Така Кралство Сърбия окончателно се отказва от участие в Сръбско Хърватско Словенската Държава. Черна гора за първи път става член на това кралство. Но преди създадената Сръбско Хърватско и Словенска Държава не влизат в това обединение и съответно не подписват никакви документи. Става само устна договорка за бъдещо обединение между монархията и републиканската структура, поради настояване на Победителите.

Историята ни показва и изключително любопитни неща.

Пощенски марки от периода 1918 – 1921г.

През 1919г. съществуват пощенски марки от СРХСД въпреки, че според сръбските историци, такава държава не би трябвало да съществува.

Стойността на пощенските марки е в крони и халери /не в динари/, /виж фиг. 12/.

Пощенски марки на Държава СХС със стойност от 5 крони са печатени и през април 1921год. /само два месеца преди приемането на Видовденската Конституция/, след като Западните Български Покрайнини вече са в границите на Сръбско Хърватско Словенската Държава, /фиг. 13/.

По същото време съществуват и пощенски марки на Кралство сърби, хървати и словенци, които пък са със стойност в динари. Крал Петър е изобразен на пощенска

марка с надпис Кралство на Сърби, Хървати Словенци от 1921г., след като Западните Български Покрайнини вече са в границите на Сръбско Хърватско Словенската Държава, /виж фиг. 14/.

Допълнителни проекти от Версайските договори

В Каринтия е проведен плебисцит след подписването на Сенжерменския мирен договор.

На него славянското население в южните провинции на досегашна Австро-Унгария гласува да остане в рамките на Австрия, /виж фиг.15/. Запазените пощенски марки издадени от Люблянската дирекция на пощите във връзка с плебисцита в Каринтия с печат и дата 10. X. 1920 год. с надпис „Държава СХС” доказва, че след 27 ноември 1919г. съществува Държава СХС и тази държава е различна от Сръбско Хърватско Словенското Кралство, /виж фиг.16/.

Договорът от Рапало е подписан на 12 ноември 1920г. Страна по него е Италия. Проблемът с Далмация възниква в края на Първата световна война, когато [Австро-Унгарската империя е капитулирала](#), а Италия изявява претенции към териториите ѝ, договорени в [Пакта от Лондон](#) – 1915г. Италианската делегация е разгневена от фактът, че трима от членовете на делегацията на СХСД са депутати от бившата Австро-Унгария. Това са двамата хървати Анте Трумбич, Йосип Смодлака и словенеца Отокар Рибарц, а словенеца Иван Золгер е бивш министър във военновременния австрийски кабинет. Териториите на Далмация имат етнически смесено население – словенци и [хървати](#) съставляващи над половината от населението на региона. Целта на Договора от Рапало е да се намери компромис, след празнотата, създадена от неприлагането на пакта от Лондон 1915г., /виж фиг. 17/. На Парижката мирна конференция, италианците настояват, че ще преговарят само с военновременните си съюзници, т.е. Сърбия и Черна гора, а не с победените врагове, включени в делегацията на новата Сръбско Хърватско Словенска Държава. И така съюзниците от Антантата се разделят подписвайки договор с две различни държави. Антантата подписва с Никола Пашич, а Италия с Миленко Веснич! Кой е легитимният?

Версията на сръбските историци за тези събития е много по-различна.

Текстът на Женевската декларация липсва в учебниците по история на Сърбия. Текстът се „тълкува” без препис от оригинала. В „Нова историја српског народа” от сръбският историк Душан Т. Батакович, /виж фиг.18/ пише, че Русия не е подкрепила Сръбското правителство и в резултат на това Сърбия е приела предложената от хърватите Републиканска държава. По това време в Русия от 1917г. е в ход Февруарската революция. През април 1917г. Ленин с още 35 съратника с помощта на германските власти напускат Швейцария през Германия и се отправят с влак за Русия. Вагонът му е със статут на държавна територия в Германия. Ленин получава от Германия пари, за да оглави недоволството в Русия. През ноември в Русия избухва Октомврийската Социалистическа Революция и до 1922г. Русия се намира в Гражданска война. На 3 март 1918г., Русия подписва с Централните сили Брест-Литовския договор и с цената на значителни териториални, демографски и стопански загуби, излиза от войната. Следователно, след 1917г. Русия вече не съществува, а е образувана [Руска Съветска Федеративна Социалистическа Република](#).

Сръбските историци фабрикуват голяма ИСТОРИЧЕСКА ИЗМАМА. Според Батакович „През октомври 1918г. в Загреб е провъзгласена Държава на Словенци Хървати и Сърби /СлХСД/ върху южнославянските територии на Австро-Унгария. Великите сили не одобряват молбата на Народното Вече да го признаят като Правителство на Словенско Хърватско Сръбската Държава, докато към тях не се присъедини сръбското правителство като легитимен партньор за преговори”. Тогава „В началото на ноември 1918г. в Женева, представители на сръбското правителство, югославският съвет и Народното Вече подписват декларация, договореното в Корфу държавно устройство да се уреди със законно избрана Скупщина. Предвидено е до неговото осъществяване да има две държави - СЪРБИЯ и ДЪРЖАВА НА СЛОВЕНЦИ

ХЪРВАТИ И СЪРБИ! /непризнатата Загребска държава, станала удобна сега за сръбските историци, б.а./ , които доброволно се обвързват като равноправни членове.”

Тука има поне три противоречия.

Първо, Женевската декларация е подписана от много повече представители - Председател на Министерския съвет и Министър на външните работи на Кралство Сърбия, Председател на Народното вече в Загреб, Председател на Югославския съвет в Лондон, Представители на договорните скупщински групи, Членове на Югославския съвет в Лондон.

Второ, декларацията не утвърждава „договора от Корфу”. В Корфу участва само един хърватин и сръбската Скупщина, а в Женева – всички заинтересовани страни. **В Корфу има договорка за създаване на монархия – СХСК.** В Женева, **Е ОБЯВЕНО СЪЗДАВАНЕТО НА Републиканска структура, С КОНКРЕТНО ПРАВИТЕЛСТВО И ВЕЛИКА СКУПЩИНА.** В Женевската декларация израз „Сръбско Хърватско Словенско Кралство” не съществува.

Трето, „предвидено е да има две държави (СЪРБИЯ и СЛОВЕНСКО ХЪРВАТСКО СРЪБСКАТА ДЪРЖАВА).” Това е великата измама!

В Женевската декларация, няма записана държава с името което споменава Батакович – Словенско Хърватско Сръбска Държава. Противоречието се състои в това, че „**СЛОВЕНСКО ХЪРВАТСКО СРЪБСКАТА ДЪРЖАВА /СлХСД/**” и „**СРЪБСКО ХЪРВАТСКО СЛОВЕНСКАТА ДЪРЖАВА /Ср.ХСД/**” се считат за **ИМЕНА НА ЕДНА И СЪЩА ДЪРЖАВНА СТРУКТУРА**, което не е вярно. Използването на обобщаващата аббревиатура СХС, спомага да се поддържа тази хипотеза. Не случайно **сръбският историк „тълкува” Женевската декларация, без да даде препис от оригинала.**

ЗАКЛЮЧЕНИЯ

1. Царство България не е подписало Ньойския договор със Сръбско Хърватско Словенското Кралство което не е правен субект по нито един от Версайските договори.

2. Никола Пашич подписва Ньойския договор в качеството си на БИВШ МИНИСТЪР ПРЕДСЕДАТЕЛ, т.е. договърът е подписан от лице, лишено от представителна власт. Етнически сръбин не е подписал нито един Версайски договор.

3. Освен Съединените щати, и Сръбско Хърватско Словенската Държава **НЕ Е РАТИФИЦИРАЛА НЬОЙСКИЯ ДОГОВОР**, тъй като Голямата Скупщина /Конституантата/, изобщо не е била избрана, което пък е условие за да влезе в сила Договора. Ньойския договор предвижда – „Договорът ще влезе в сила между високите договарящи се страни, които са я ратифицирали”. А без Голямата Скупщина, няма как да се ратифицира договора;

4. Сръбско Хърватско Словенската Държава /СрХСД/, с която Царство България подписва Ньойския договор е образувана в Женева на 9 ноември 1918 г.

5. Сръбско Хърватско Словенската Държава е призната от всички победителки и победени държави участвали в Първата Световна война, с изключение на Кралство Сърбия.

6. Тази именно Държава **НЕ Е ПРИЗНАТА** от Краля на Сърбия Петър и регента Александър, които едностранно абдикират от подписа на Правителството си.

7. Не съществува хипотеза според, която Западните български покрайнини да се наследят от Сърбия. Ако допуснем твърдението на Сърбия, че Сръбско Хърватско Словенската Държава се е обединила на 1 декември 1918г. с Кралство Сърбия и Черна гора в монархията Сръбско Хърватско Словенско Кралство, поставя се въпросът къде са тогава подписите и печатите на точно тази държава върху мирните договори уреждащи Версайската система? Няма ги, защото я няма и така формулираната държава.

8. Ако приемем, че Западните Български покрайнини са дадени на СрХСД, както е според официалните документи, то очевидно те в момента /след разпада на Югославия/ не трябва да са част от територията на Сърбия.

9. Западните покрайнини са дадени на хървати и словенци, заради приносът им към Антантата през Първата Световна война – водене на нелегална борба в Австро-Унгарската империя; за създаването на Югославския комитет; за организиране на югославски легионери, които да се бият на страната на Антантата и пр.

10. Така в края на 20 век стигаме до извода, че наследници на Западните Български покрайнини са наследниците на Сръбско Хърватско Словенската Държава, а именно днешна Хърватска и днешна Словения.

ПРЕДЛОЖЕНИЯ

Какво произтича от тези изводи за бъдещето на статуквото на Балканите? Българското гражданско общество и българите в Западните покрайнини незабавно трябва да запознаят единствените и истински наследници на СРХСД Република Хърватска и Р Словения със:

1. Правото и задължението им да администрат в Западните български покрайнини по силата на поетите задължения с Ньойския мирен договор.

2. Провеждане на преки разговори между Сърбия и България по казуса Западни български покрайнини за решаване на въпроса на принципа на добрата воля и дългосрочни ангажменти за приемане на взаимен статут на най-облагодетелствувани държави.

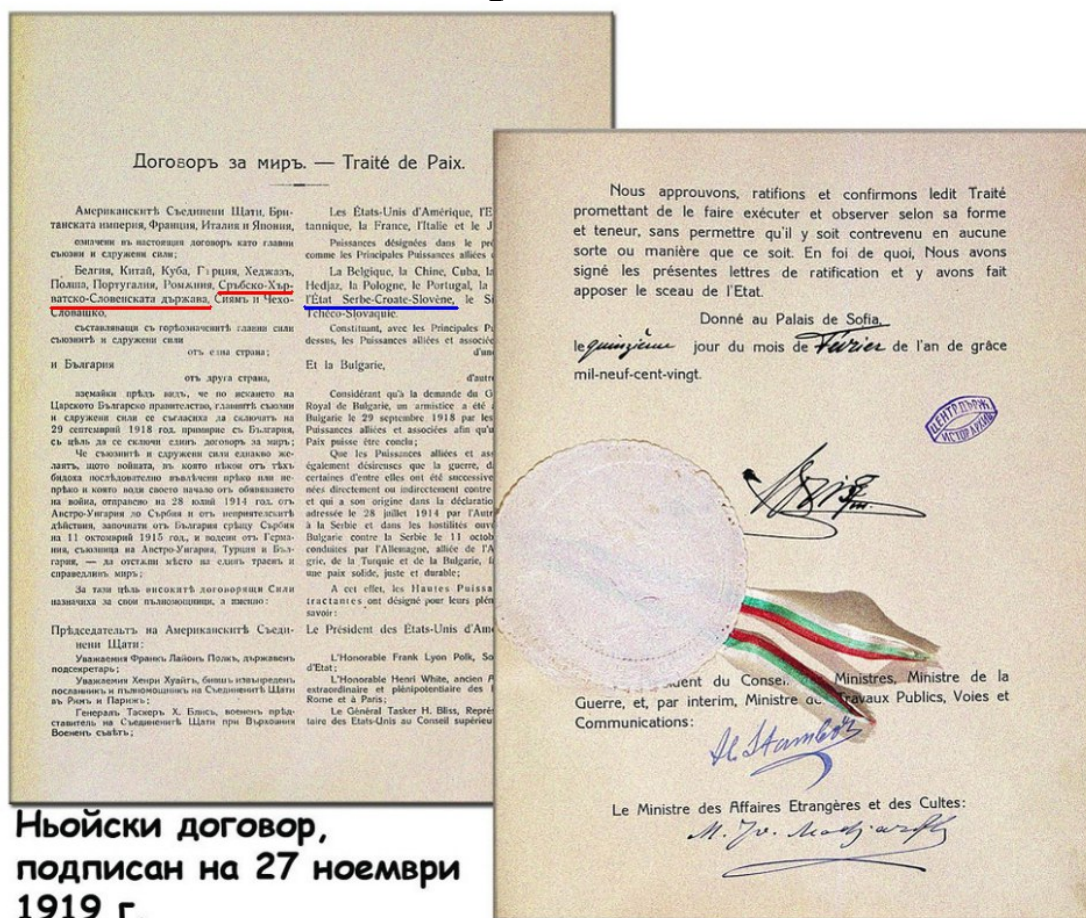
3. Запознаване на Европейския съюз с юридическата несъстоятелност на сегашното положение. Търсене на международен арбитраж при невъможност проблема да се разреши по начина посочен в точка 2-ра..

Демократичен съюз на българите
Драголюб Иванчов

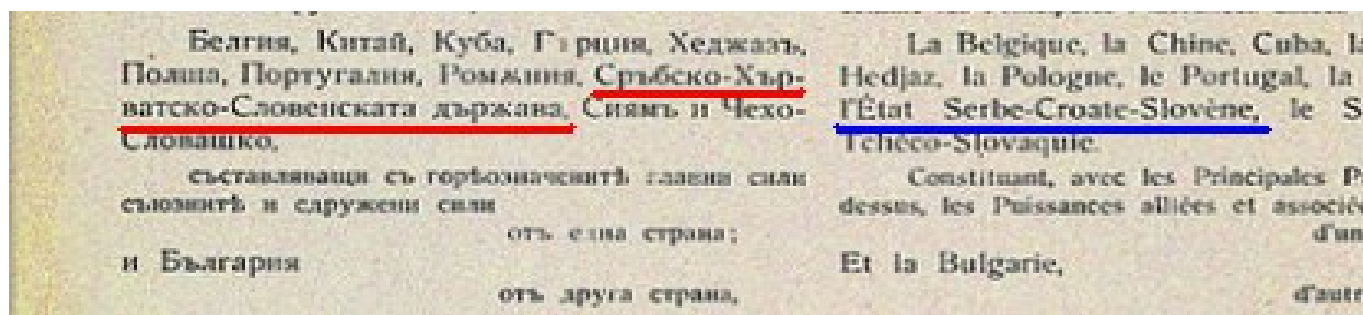

Обществено движение Западни покрайнини
инж. Ангел Пелтеков

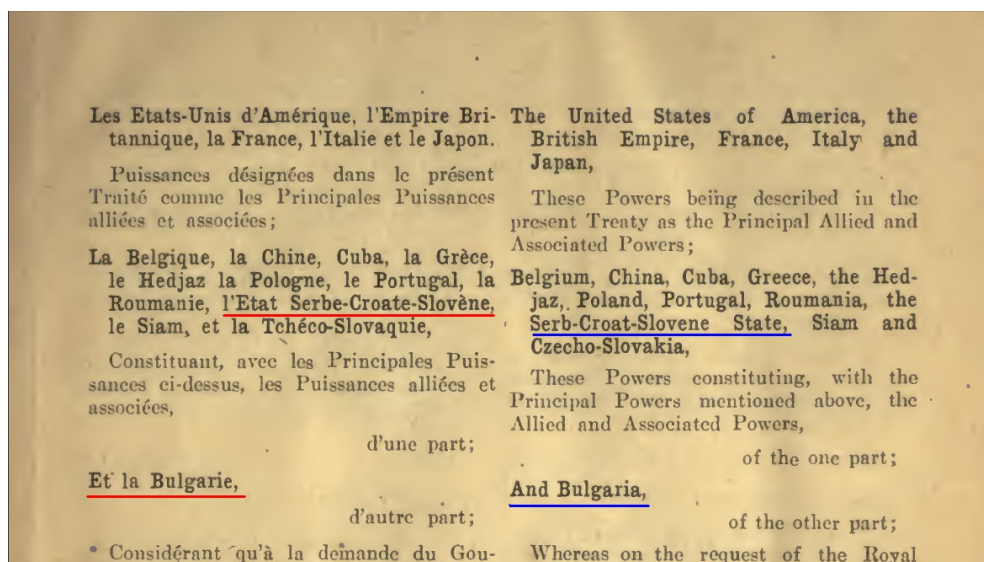
Приложения

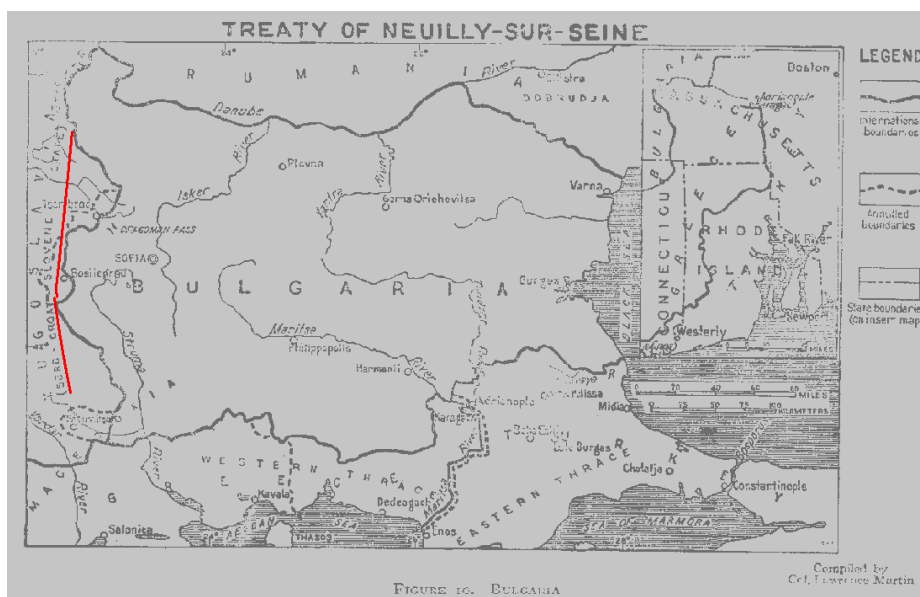
Фиг. 1,а

Фиг. 1,б – Ньойски договор – Държавен архив

Фиг. 1,в – Ньойски договор на френски и английски език

Фиг. 2 - Съгласно Ньойския договор, България граничи на Запад със Сръбско Хърватско Словенската Държава, наречена Югославия

Friedensvertrag von Versailles

vom 28. Juni 1919

Die Vereinigten Staaten von Amerika, das Britische Reich, Frankreich, Italien und Japan, die in dem gegenseitigen Verträge als die alliierten und assoziierten Hauptmächte bezeichnet sind,

Belgien, Bolivien, Brasilien, China, Cuba, Ecuador, Griechenland, Guatemala, Haïti, Hedschas, Honduras, Liberia, Nicaragua, Panama, Peru, Polen, Portugal, Rumänien, der serbisch-kroatisch-slovenische Staat, Siam, die Tschecho-Slowakei und Uruguay, die hier mit den obenbezeichneten Hauptmächten die alliierten und assoziierten Mächte bilden,

einerseits

und Deutschland

andererseits,

Фиг. 3 - Версайски мирен договор

TREATY OF PEACE BETWEEN THE ALLIED AND ASSOCIATED POWERS AND AUSTRIA

THE UNITED STATES OF AMERICA, THE BRITISH EMPIRE, FRANCE, ITALY and JAPAN, these Powers being described in the present Treaty as the Principal Allied and Associated Powers;

BELGIUM, CHINA, CUBA, GREECE, NICARAGUA, PANAMA, POLAND, PORTUGAL, ROUMANIA, THE SERB-CROAT-SLOVENE STATE, SIAM and CZECHO-SLOVAKIA, these Powers constituting, with the Principal Powers mentioned above, the Allied and Associated Powers, of the one part;

And AUSTRIA, of the other part:

Фиг. 4 - Сен Жерменския договор

Treaty of Trianon, and Protocol

THE UNITED STATES OF AMERICA, THE BRITISH EMPIRE, FRANCE, ITALY and JAPAN,
These Powers being described in the present Treaty as the Principal Allied and Associated Powers,
BELGIUM, CHINA, CUBA, GREECE, NICARAGUA, PANAMA, POLAND, PORTUGAL, ROUMANIA, THE SERB-CROAT-SLOVENE STATE, SIAM, and CZECHO-SLOVAKIA,

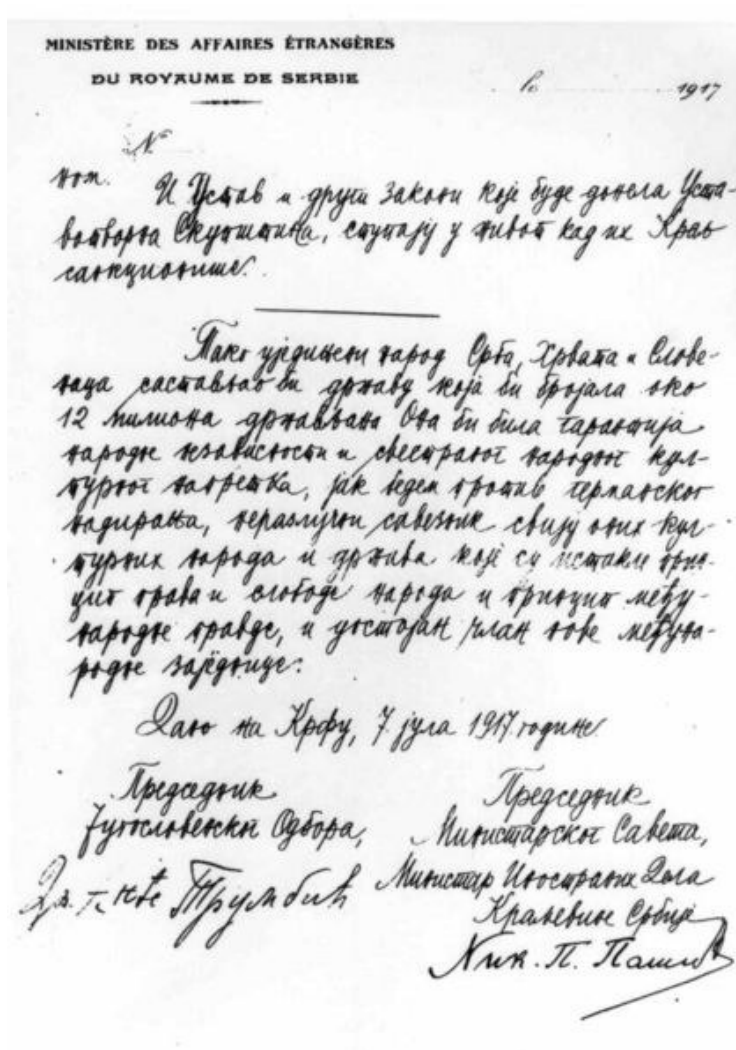
These Powers constituting with the Principal Powers mentioned above the Allied and Associated Powers,

of the one part,

And HUNGARY,

of the other part,

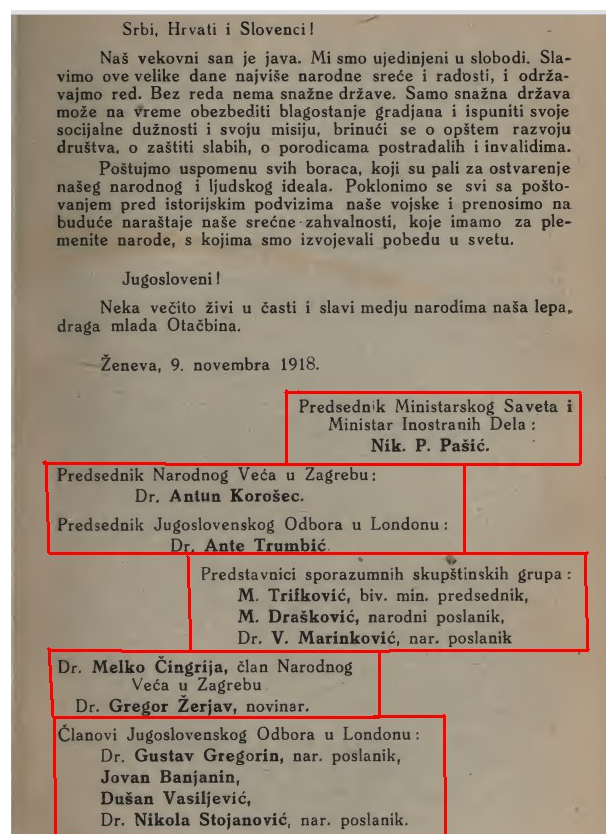
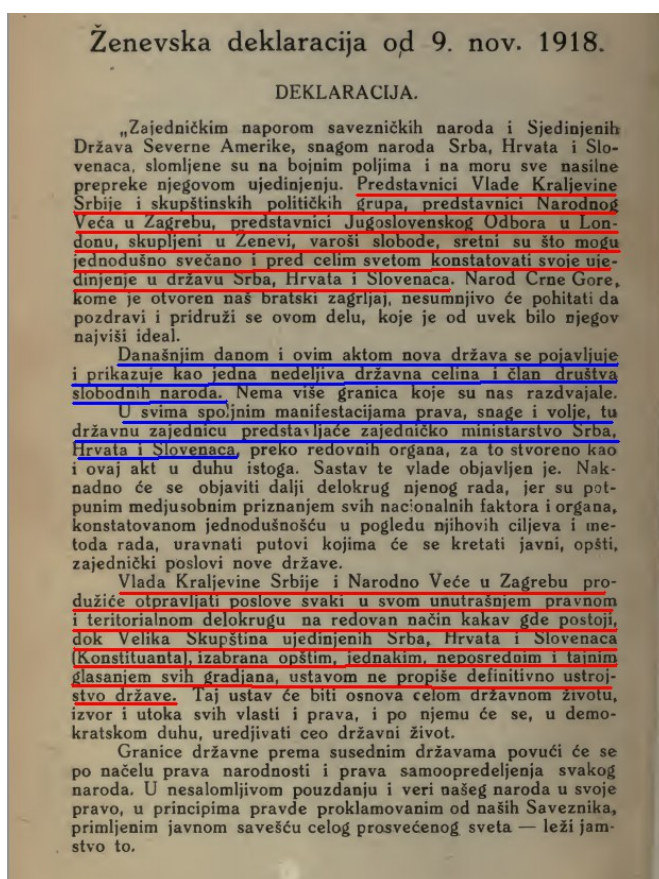
Фиг. 5 - Договорът от Трианон

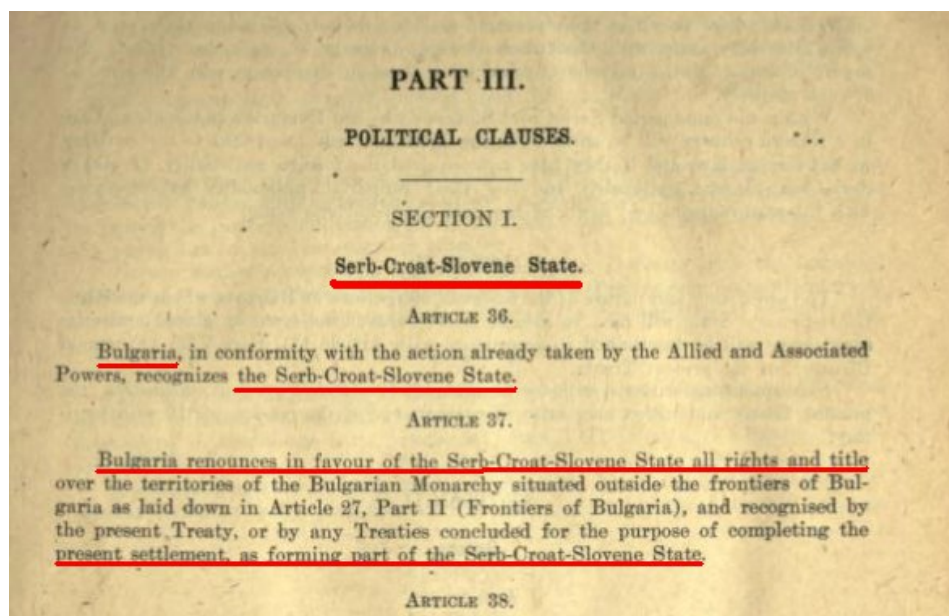
Фиг. 6 – Декларација от Корфу

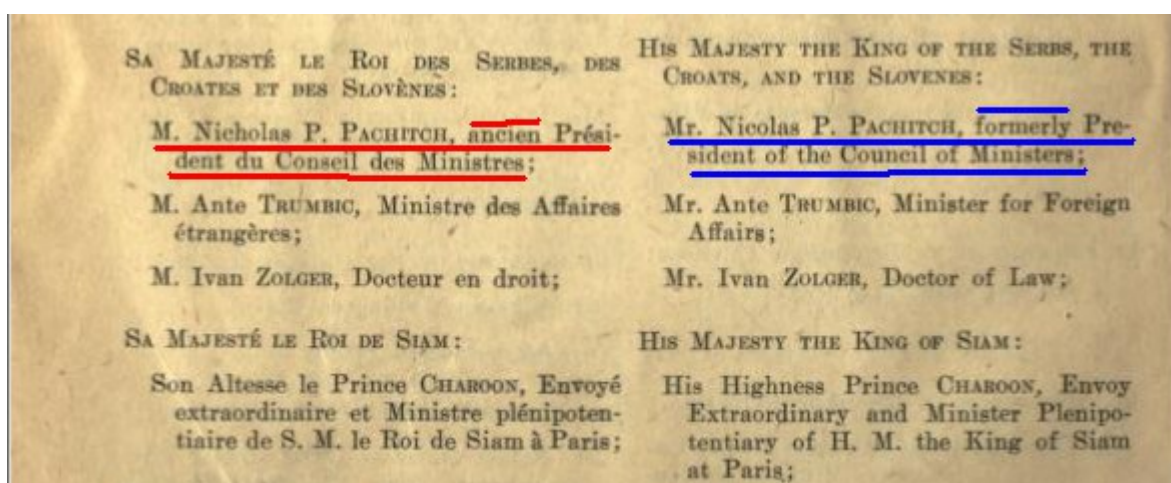
Фиг. 7 - Прокламация на Държавата на словенци хървати и сърби / Югославия /

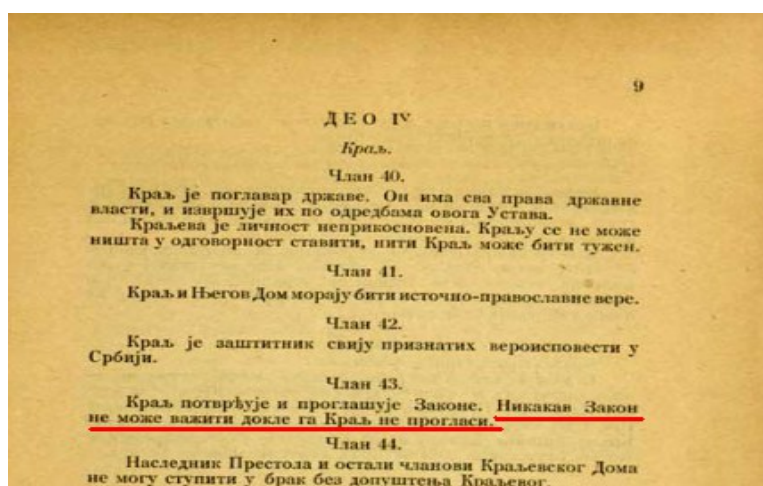
Фиг. 8 – Женевската декларация за основаването на Сръбско Хърватско Словенската Държава

Фиг. 9 - Ньойски договор-Чл. 36 и 37

Фиг. 10 Никола П. Пашич подписва Версайската система от договори в качеството си на „Бивш Министър Председател”

Фиг. 11 - Конституцијата на Кралство Сърбия от 1903 г. - член 43

Фиг. 12 Пощенски марки на Сръбско Хърватско Словенската Държава от 1919 г.

Фиг. 13 - Пощенски марки на с номинал от 5 крони и печат от април 1921 год., след като Западните Български Покрайнини вече са в границите на Сръбско Хърватско Словенската Държава

Фиг. 14 – Пощенска марка с образа на Крал Петър и надпис Кралство на Срби Хървати Словенци от 1921 г.

Фиг. 15 - Австрийски пропаганден плакатът относно плебисцита в Каринтия, срещу гласуването за обединение със Сръбско Хърватско Словенската Държава

Фиг. 16 - Пощенски марки от Люблянската дирекция на пощите във връзка с плебесцита в Каринтия – 10 октомври 1920 г.

**TREATY BETWEEN THE KINGDOM OF ITALY AND THE KINGDOM OF THE SERBS, CROATS AND SLOVENES
SIGNED AT RAPALLO, NOVEMBER 12, 1920**

The KINGDOM OF ITALY and the KINGDOM OF THE SERBS, CROATS AND SLOVENES, being desirous of establishing mutual relations of sincere friendship and cordiality for the common good of both peoples;

The KINGDOM OF ITALY, recognising that the formation of the neighbouring State constitutes the achievement of one of the most noble objects for which Italy fought:

HIS MAJESTY THE KING OF ITALY has appointed as his Plenipotentiaries:
Cavaliere Giovanni GIOLITTI, President of the Council of Ministers and Minister of the Interior;
Count Carlo SFORZA, Minister for Foreign Affairs; and
Professor Ivanoe BONOMI, Minister for War; and

HIS MAJESTY THE KING OF THE SERBS, CROATS AND SLOVENES has appointed as his Plenipotentiaries:

M. Milenko R. VESNITCH, President of the Council of Ministers;
Dr. Ante TRUMBIC, Minister for Foreign Affairs; and
M. Costa STOIANOVITCH, Minister of Finance;

Фиг. 17 - Договора от Рапало 12 ноември 1920 г.

Женевска декларација

Српска влада је, без подршке Русије, била под притиском савезника и унутрашњих несугласица да прихвати хрватски и словеначки образац уједињења. У октобру 1918. у Загребу проглашена је Држава Словенаца Хрвата и Срба на југословенским просторима Аустро-Угарске. Велике силе одговориле су одречно на молбу Народног вијећа да буде признато као влада Државе СХС, док их је српска влада прихватила као легитимне партнере у преговорима. Почетком новембра 1918. у Женеви, представници српске владе, Југословенског одбора и Народног вијећа усвојили су декларацију којом је био потврђен договор с Крфа да се државно устројство има уредити у Уставотворној скупштини. До њеног сазивања било је предвиђено постојање две државе (Србије и државе Словенаца Хрвата и Срба) које се добровољно удружују у заједницу као њене равноправне чланице. Црној Гори је остављено да сама одлучи хоће ли се придружити новој држави.

Женевски документ је успоставио дуалистичко решење уједињења и посредно наговестио федерално уређење будуће државе. Решење из Женевске декларације било је преузето из аустро-угарске нагодбе из 1867. Под утицајем хрватских захтева, али и интегралног југословенства српске опозиције, Пашић је био приморан да попусти. Споразум, међутим, није прихваћен ни у Загребу, где му се успротивио Светозар Прибићевић, вођ Срба из Аустро-Угарске, ни на Крфу где су га одбацили и регент Александар и чланови српске владе.

Пашић је с великим олакшањем прихватио одбацивање Женевске декларације. Он је настојао да пре стварања заједничке државе обезбеди претходно уједињење српских земаља: да прво створи »велику Србију«, да, како се једном изразио, кочићима омећи српску територију и да је затим, као неспоран српски простор уведе у заједничку југословенску државу. У том правцу кретало се и расположење највећег броја Срба ван Србије. Најпре је 25. новембра Велика народна скупштина прогласила безусловно сједињење Војводине (Банат, Бачка и Барања) са Србијом, а Срем

Фиг. 18 - Женевската декларација в „Нова историја српског народа“ от србският историк Душан Т. Батакович